

„Să-i facă și să-i păstreze neprihăniți”

8 octombrie 2004

Gili Cârstea

Imediat după Minneapolis, împreună cu Jones și Waggoner, Ellen White a început să viziteze adunările de tabără cu scopul de „a da o șansă poporului,” dacă cei din poziții de răspundere nu doresc să primească ceea ce ea numea „o foarte prețioasă solie” trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones. Inima ei vibra de emoție și îngrijorare. Emoție, deoarece îngerul o avertizase despre importanța copleșitoare a soliei, și îngrijorare, din cauza opoziției îndârjite cu care solia era tratată în inima lucrării de la Battle Creek. Ea știa ce consecințe teribile poate avea rebeliunea atunci când Dumnezeu trimite raze prețioase de lumină.

Pe măsură ce asculta pe „solii delegați ai lui Hristos” prezentând solia în fața adunărilor pe care le vizitau, convingerea ei că solia este adevăr prezent pentru ultima generație se întărea tot mai mult. Conceptele despre neprihănirea lui Hristos se conturau tot mai pronunțat, înțelegând că Dumnezeu încerca să Se descopere corect poporului rămășiței. Pana ei devenea tot mai insistentă că solia nu era despre îndreptățirea prin credință, așa cum presupunea Uriah Smith, ci despre caracterul lui Dumnezeu. Articolul ei publicat în Semnele Timpului din 20 ianuarie 1890 a fost scris, probabil, cu un an înainte, dacă ținem seamă de procedura relativ lentă a publicării articolelor de revistă în acel timp. Astfel, la un an după Minneapolis, ea deja atrăgea atenția că prețioasele raze de lumină deschid orizonturi nebănuite în creștinism. Iată ce spunea ea în articolul amintit:

„Satana căuta să oprească orice rază de lumină care venea de la tronul lui Dumnezeu. El căuta să împrăștie umbrele lui pe tot pământul, pentru ca oamenii să nu mai cunoască imaginea adevărată a caracterului lui Dumnezeu și astfel cunoștința de Dumnezeu să fie uitată pe pământ. El a amestecat în așa măsură adevărul de importanță vitală cu eroarea, încât acesta și-a pierdut semnificația. Legea lui Iehova a fost împovărată cu cerințe și tradiții, iar Dumnezeu a fost prezentat ca fiind sever, exigent, răzbunător și arbitrar. A fost prezentat ca unul care se bucură când creaturile Sale suferă. Chiar atributele care aparțin caracterului lui Satana au fost prezentate de cel rău în așa fel încât să se creadă că aparțin caracterului lui Dumnezeu. Isus a venit pentru a-i învăța pe oameni despre Tatăl, pentru a-L prezenta corect înaintea copiilor căzuți de pe pământ.”

Apoi ea leagă imediat eforturile lui Satana de a prezenta greșit caracterul lui Dumnezeu de maniera în care Hristos operează schimbări în natura umană:

„Singurul mod prin care putea să-i facă și să-i păstreze neprihăniți pe oameni era să Se facă vizibil și familiar ochilor lor, așa încât oamenii să poată obține mântuirea pe care El a adus-o, devenind părtași de natura Sa divină.”

Limbajul ei simplu pentru îndreptățire și sfințire este „să-i facă și să-i păstreze neprihăniți.” Cum? Făcându-i părtași de natură divină. Nu aceasta este taina evlaviei? Paragraful de încheiere este cum nu se poate mai clar:

„Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-i lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni dreți prin descoperirea lui Dumnezeu” (ST 20 ianuarie 1890).

Nu aceasta ar trebui să fie și misiunea bisericii?

***